

ikke har de mindretalsrettigheder, de bør have, håber på. Men det er også det, som de, der gerne vil udvikle Tyrkiet økonomisk, håber på.

Hvad er risikoen ved at isolere Tyrkiet, sådan som Dansk Folkeparti vil? Den er, at man dramatisk svigter de progressive og demokratiske kræfter i Tyrkiet til fordel for en tilsvarende styrkelse af de mest reaktionære tendenser i Tyrkiet. I Tyrkiet er der selvfølgelig som i andre lande en kamp mellem det progressive og det reaktionære, og der er ingen tvivl om, at det også er Dansk Folkepartis dagsorden, men det er jo ikke nogen overraskelse. Dansk Folkepartis hele eksistensberettigelse er jo at fortsætte denne konflikt og drive den til et punkt, hvor Dansk Folkeparti får en stærk position.

Jeg synes i virkeligheden, det fatale i disse dage er, at man kan høre på den danske statsminister – lidt forsigtig i ordvalget, men alligevel helt tydeligt – i hvilken retning man er på vej til at bevæge sig. Også den danske udenrigsminister må have det skidt med denne debat, det tror jeg helt oprigtigt ud fra al min fornemmelse af, hvor han står i dansk politik.

Jeg spørger bare: Er det virkelig klogt? Hvis man kigger på de lange sikkerhedspolitiske perspektiver for Europa, er det så virkelig klogt at give efter for et pres på dette punkt, når det er så let at se, hvad hensigten er?

Kl. 13.45

Hvis det skal lykkes os at skabe en mere fredelig verden, er det af sikkerhedspolitiske grunde afgørende at knytte et land som Tyrkiet til Europa. Det er nødvendigt for at bekæmpe de reaktionære tendenser, der er i Tyrkiet, og det er nødvendigt for at fremme de progressive tendenser, der er i Tyrkiet. Men selvfølgelig forudsætter det, at Tyrkiet lever op til det, der så flot er blevet kaldt Københavnskriterierne. Vi har prøvet det med andre lande, hvor vi har sagt: Betingelsen for, at I kan være med, er, at I lever op til EU's *acquis communautaire*, dvs. menneskerettigheder, retsstat, økonomi osv., og I bliver målt meget direkte på, om I lever op til de krav. Det samme skal selvfølgelig gælde for Tyrkiet, hverken mere eller mindre.

Men når man har hørt Dansk Folkepartis ordfører, er det tydeligt, at dagsordenen er en helt anden. Det turrer Dansk Folkeparti, at vi har at gøre med et muslimsk land, og det er klart, at der ikke er noget ønske fra Dansk Folkeparti om at skabe dialog eller fremme progressive tendenser i muslimske lande, for så holder det fjendebillede, man ønsker at cementere, jo ikke.

Dansk Folkepartis position er fuldt ud forståelig, men det virkelig bekymrende er, at Venstre er i skred. Jeg ved ikke, om Venstres ordfører vil komme op og redegøre for Venstres holdning på et tidspunkt: Er statsministerens udflugt i retning af Dansk Folkeparti alene statsministerens, eller har den også dækning i Venstre? Jeg ved ikke, om De Konservatives EU-ordfører vil komme op og redegøre for, om det, at udenrigsministeren følger statsministeren, er udtryk for en voldsom grad af den samhörighed, som er nødvendig i en regering, eller udtryk for, at det er lykkedes Dansk Folkeparti at genne også Det Konservative Folkeparti i skred.

Hvis det er sådan, kan man godt forstå, at Dansk Folkeparti synes, det er en stor dag. Det er til gengæld en skammelig dag for både Venstre og De Konservative, og det er især en skammens dag for alle dem i Tyrkiet, der håber, at Europa vil bidrage positivt til, at Tyrkiet kan udvikle sig. Det forudsætter imidlertid, at der er et pres, og det forudsætter, at de progressive miljøer og bevægelser i Tyrkiet og kurderne føler, at der er noget at slås for. Ellers er risikoen, at man isolerer Tyrkiet.

Af disse grunde kan SF ikke stemme for Dansk Folkepartis forslag.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Der er noget grotesk i at høre denne protest mod noget, som slet og ret er en folkeafstemning, der skal bidrage til at oplyse om, hvad sagen drejer sig om.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at sige, at det, der hjemsøger hele den europæiske og også den danske offentlighed i dag, er den fuldstændige uvidenhed, der herskede om forholdet mellem kristenheden og islam, da man startede den indvandringspolitik, som vi nu ser frugterne af. Vi oplever mord på kritikere, og vi oplever trusler mod ytringsfriheden, fordi der overhovedet ikke var den ringeste anelse om, hvad islam faktisk repræsenterer i politisk sammenhæng, hos dem, som traf beslutningerne dengang.

Vi ser nu, at i spørgsmålet om Tyrkiet, der jo simpelt hen er at betragte som et ikkeeuropæisk, muslimsk land, er man fuldstændig blind for, at alle disse taler om det progressive og reaktionære er ganske meningsløse, netop fordi et muslimsk land har en helt anden dagsorden. Jeg vil ikke tale til hr. Søvnald, selv om det er ham, jeg skal stille spørgsmålet til, men jeg har egentlig